

EL LECTOR ESCRIU

ve de la plana anterior

Però el motiu central de la meua lletra és un article del Sr. Curbet publicat al PUNT DIARI. Article que es qualifica per ell mateix i que demostra perfectament amb la seva animositat que a molts polítics actuals els falta encara el punt més essencial de tota formació democràtica: no saber cedir la plaça amb elegància quan s'ha perdut.

El contingut de l'article és totalment parcial, d'una amargor considerable i sense cap argument convincent. I hi ha un punt que voldria destacar. Tracta el Sr. Arnau de «mercenari» i diu que es va «vendre» a la UCD per portar la Politècnica a Girona.

Sr. Curbet: De polítics que es «venguin» per portar a Girona una Institució com la Politècnica, que és modèlica, en necessitem molts més i sobren polítics amargats com vostè. **Narcís Rue i Martos.** Palafrugell.

Repliques

Sr. Director,

He seguit la polèmica i els escrits sobre l'alcaldia de Begur. No vull entrar en els temes politico-ideològics, només diria al Sr. Nadal que de la teoria socialista a la pràctica hi ha tanta diferència que més val que deixem de teoritzar.

Li vull ressaltar que jo no he vist cap punt de l'article del senyor Tarrés «el llenguatge buit, obscè i de barris baixos». Per favor, miri el diccionari i veurà que diu per cada mot d'aquests.

Estem poc acostumats a les crítiques personals i un primer secretari caldria que fes rèpliques amb més continguts i que es deixés d'estar de pedigrís i d'altres controls, que fins i tot el seu partit també té molts exemples que més val silenciar. **Lluís G. Mujal**

Les bosses de pobresa

Sr. Director,

Darrerament s'han creat al Parlament de Catalunya una comissió encarregada d'estudiar aquest fenomen social que s'anomena *bosses de pobresa* i, aprofitant l'avinentosa, un servidor voldria fer uns comentaris, unes reflexions sobre aquesta mena de càncer social que cada dia afecta més ciutadans.

Abans de tot, hauríem de definir exactament el concepte de *bosses de pobresa*, que segons els experts, també s'anomena el *quart món*, i es podria sintetitzar dient que són les àrees dels països desenvolupats (del *primer món*), que pateixen els desequilibris econòmics més greus i punyents, o també es podria dir que són illes, cada cop més extenses, de misèria i subdesenvolupament enmig de zones més o menys riques i equilibrades. Una vegada concretats els termes, hauríem d'esbrinar les causes d'aquesta xacra; bé, al meu entendre, en primer terme serien degudes al fet que vivim en una societat cada vegada més injusta i deshumanitzada, amb una agressivitat i competitivitat que esclafa l'individu i en la qual és més important tenir que no pas ser. És clar, tot això es defineix amb un mot; capitalisme salvatge; penso que aquest sistema politico-econòmic propi del segle XIX ja ha tocat sostre, i un exemple molt clar el tenim en la

Campanya de promoció del Terri: Endavant!

Tots (hipotèticament) ens preocupem per l'estany de Banyoles, pel perill que corre de transformar-se, afectat per una mena de «necrosi» irreversible, en una bassa buida de vida en la qual únicament pul.luli una bulliciosa i florent població de bacteris; un destí suposat que no obeeix en absolut una visió catastrofista: l'estanyol del Vilà, veí de l'estany, reuneix ja les condicions descrites, que es corresponen a les d'una defunció deguda a l'esmentada «necrosi», o mort de les cèl.lules que conformen un teixit, en aquest cas un ecosistema.

Com deia, a tots (ho repetixo: hipotèticament) ens preocupen les aigües de l'estany, però una vegada aquestes mateixes aigües, objecte d'inquietuds, abandonen l'estany, tothom sembla desentendre-se'n. En el seu encontre amb el Ter, el Terri pateix tota mena d'abocaments; als residus urbans vénen a afegir-se els de les indústries emplaçades en les seves ribes. Les conseqüències d'aquesta contaminació són conegudes per tothom.

El poder de biodegradació de la natura, en rius i llacs, és gran; l'acció dels bacteris aerobis manté l'aigua en condicions acceptables, sempre

que aquests trobin l'oxigen necessari per realitzar els seus processos regeneratius. Malgrat aquesta capacitat d'autodepuració, si la concentració de substàncies contaminants excedeix de certs nivells, aquests bacteris aerobis acaben morint, en augmentar el seu ritme de «treball» i consumir tot l'oxigen disponible. A partir d'aquest instant, el lloc d'aquests bacteris és ocupat per altres que no necessiten oxigen per sobreviure (els anaerobis) i que contribueixen a la putrefacció de l'aigua.

Aquest és el procés que ha patit el Terri, el mateix procés que han patit i estan patint moltes aigües continentals, i, com a tributaris del mar que són els rius, els seus efectes contaminants són transportats a molts quilòmetres de distància del focus on es genera aquesta veritable imundícia de la societat tecnocràtica.

Aquest crim contra la natura, perpetrat dia a dia i del qual tots som culpables, clama per unes urgents mesures que donin solució a aquest problema d'una vegada i per sempre.

Els ciutadans de tota la Vall del Terri, des de Banyoles a Santa Llogaia, passant per

Cornellà, com a perjudicats i col.laboradors alhora de la contaminació que pateix el Terri, estem obligats a pressionar l'administració, la mancomunitat de l'estany, en aquest cas, per tal que tiri endavant el projecte de la depuradora, paralitzat des de fa ja massa temps, i perquè obligui les indústries a prendre llurs mesures de depuració, perquè, com a usuàries que són d'un bé comú com és l'aigua, haurien de tenir la suficient honradesa de tornar-li les primigènies propietats que tenia abans elles la utilitzessin. És a dir, de llençar-la a la llera del riu clara i sense màcula.

Les aigües d'origen industrial constitueixen la principal font de contaminació. A la Vall del Terri les indústries derivades de la cel.lulosa i les d'adobs, que utilitzen, aquestes últimes, components químics en la preparació de les pellis, són les que més incidència negativa tenen en la qualitat de les aigües del nostre... «riu?».

Per això, aquestes indústries haurien de tenir llurs propis sistemes de depuració, per no col.lapsar la capacitat de filtració de la depuradora, les instal.lacions de la qual, si algun dia arriben a construir-se, únicament seran capaces

de depurar la matèria orgànica.

Antigament el Terri era un riu amb una riquesa piscícola quasi esbalaïdora. Tota mena de peixos s'hi movien sota la transparència de les seves aigües i cada tres anys tenia lloc l'insòlit espectacle de les moles d'anguiles remuntant el Terri per dirigir-se a l'estany, després d'una llarga travessa des dels seus llunyans viviers situats a l'est de les Bermudes.

Avui dia tota aquesta fauna aquàtica ha sigut substituïda per una única espècie, que en certa manera pot recordar-nos les anguiles: les sangoneres, uns desagradables animals que, beneficiats per algun misteriós factor ecològic (la desaparició d'un depredador específic, o bé unes millors condicions de subsistència), han vist augmentar el seu nombre en els darrers anys.

Per tot això, recollint la proposta del senyor Josep Navarro Santaulària, apareguda en aquest mateix diari el passat 31 de juliol, faig una crida a favor d'aquesta campanya de promoció del Terri.

El Terri pot tornar a ser un riu, entre tots ho podem aconseguir.

Serafí Gimeno i Solà

Tots els carrers de Girona

El carrer de Lluís Batlle i Prats

534

El carrer dedicat a Lluís Batlle i Prats s'havia dit travessia de Miquel Oliva i Prat fins al 16 de desembre del 1985, data en què el ple municipal va decidir fer el canvi —ja que existia un altre carrer dedicat a Miquel Oliva i la duplicitat en la Travessia era confusional i supèrflua— i dedicar-lo al que fou durant molts anys arxiver municipal de la ciutat de Girona.

Lluís Batlle i Prats va néixer a Girona el 1909 i hi va morir l'any 1983. Va estudiar el batxillerat a l'Institut de Girona, es va llicenciar en Filosofia i Lletres a la Universitat de Barcelona l'any 1930 i tot seguit va començar a fer classes de llengua i literatura espanyola a l'Institut de Girona.

L'any 1939 va obtenir la titularitat com a arxiver municipal de Girona i el 1946 el doctorat amb la tesi «La Biblioteca de la

Catedral de Gerona desde su origen hasta la imprenta». El mateix any va participar en la fundació de l'Institut d'Estudis Gironins, va ser nomenat acadèmic corresponent de la Reial Acadèmia de la Història de Madrid i vocal de la Comissió provincial de Monuments gironina. El 1950 fou elegit acadèmic corresponent de la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona i el 1959 de la institució «Fernando el Católico» de Saragossa. El 1979 fou nomenat Cronista Oficial de la ciutat de Girona per l'Ajuntament d'aquesta ciutat.

Va deixar escrits uns vuitanta articles, publicats als Annals de l'Institut d'Estudis Gironins, la Revista de Girona, l'Analecta Sacra Tarraconensis i alguna altra revista de caire erudit, i un nombre semblant d'articles periodístics al butlletí d'informació

municipal de Girona, en programes de fires i a la premsa local. Va participar activament amb ponències en congressos, col.loquis i assemblees d'estudiosos. L'únic llibre que va publicar, a part de la seva tesi doctoral, va ser «La cultura a Girona de l'Edat Mitjana al Renaixement», tots dos en la col.lecció de monografies de l'I.E.G., del qual ell era secretari. En la seva obra destaquen els estudis de diplomataris, cartularis i privilegis, els de biblioteques i llibres antics gironins, les aportacions entorn dels jueus gironins, la guerra napoleònica i l'ensenyament i el seu treball a l'arxiu municipal de Girona.

El carrer s'havia dit en altre temps, segons sembla, de la Sinagoga, nom que reforça la teoria d'aquells que creuen que una de les sinagogues de Girona ha-

via estat situada precisament a la banda de ponent d'aquest carrer. Potser hauria estat escaient retornar-li aquest nom, ara que es vol revaloritzar el passat jueu de Girona i la importància del seu call, però la voluntat que un carrer dedicat a Lluís Batlle estigués situat al barri vell i l'oposició dels veïns d'altres carrers a canvis de nom va obligar a deixar de banda el record de la Sinagoga de Girona en el nomenclator de la ciutat.

Pel que fa a les característiques del carrer, remetem el lector al PUNT DIARI del 24 de maig del 1985, data en què se'n va parlar, dintre aquesta mateixa sèrie, amb l'encapçalament de Travessia de Miquel Oliva i Prat, que era el nom que aleshores tenia el carrer.

J. Fabre

primera potència imperialista de la terra, els EUA, puix que és el lloc on es produeix més aquest fenomen de les bosses de pobresa, que afecta aproximadament un 25% de la seva població. A més a més, aquestes illes de misèria i subdesenvolupament van acompanyades d'una munió de factors negatius com són l'atur, l'economia submergida i el desarrelament social, i tot això porta com a conseqüència unes societats cada cop més hipòcrites i insolidàries, i com que les diferències de classe es van fent més profundes, les idees reaccionàries van prenent més protagonisme i en darrer terme la democràcia esdevé un terme, un mot utòpic, mític però irreal, és a dir, tothom en parla però ningú el

duu a la pràctica, i molt menys el concepte de democràcia econòmica, que sembla, per a alguns sectors de la societat, que sigui una paraula «tabú».

Bé, i arribem al punt més difícil: ¿Quines possibles solucions hi hauria per eradicar aquest greu i intolerable injustícia social? D'antuvi, penso que cal treballar de ferm per tal de canviar la mentalitat del poble en general, que per culpa de la intoxicació i de la desinformació que porten a terme els grans mitjans informatius no acaba de veure clar el tema, i després, sense cap mena de dubtes, un canvi radical de les arcaïques i injustes estructures econòmiques i polítiques actuals. **Josep Mª Loste i Romero.** Portbou.

TROBAREU EL

PUNT
DIARI

A ARENYS DE MAR

ZETA DIFUSION SA
LLIBRERIA INTERNACIONAL
LLIBRERIA SET CIENCIES
LLIBRERIA RIVES
IMPREMTA SANTA MARIA
ESTANC ANGELINA MATEU

Estació Renfe
Ample, 3
Viviendas Sagrada Família Bl. 3
Bisbe Pol, 62
Bisbe Pol, 70